

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu: **M., s.r.o., B.**, zastúpený *advokátom Mgr. P., Advokátska kancelária B., s.r.o., R.*, proti žalovanému: **Rada pre vysielanie a retransmisiu Slovenskej republiky**, Dobrovičova č. 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 4. decembra 2007, č. RL/117/2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 145/2008-39 zo dňa 19. novembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 145/2008-39 zo dňa 19. novembra 2009 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 4. decembra 2007, č. RL/117/2007 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 193,82 € na účet jeho právneho zástupcu č. X. vedený v T. a.s. v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného uvedeného v záhlaví tohto rozsudku mal preukázané, že žalovaný v správnom konaní č. 364-PgO/0-4417/2007 uložil podľa § 64 ods. 1, písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 písm. b/ zákona sankciu – upozornenie na porušenie zákona.

Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a Prezídium Policajného zboru Slovenskej republiky podalo dňa 2.8.2007

žalovanému podľa § 4 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii podnet – sťažnosť na program „N.“, ktorý odvysielala televízia J. dňa 28.6.2007; sťažnosť bola zaevidovaná pod č. 3503/126-2007 a týkala sa príspevku „P.“, podávateľa v nej namietali, že vysielateľ porušil § 16 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii; po prešetrení tejto sťažnosti žalovaný na rokovaní dňa 9.10.2007 prijal uznesenie o začatí správneho konania voči žalobcovi vo veci možného porušenia § 16 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii v súvislosti s možným nezabezpečením neustrannosti a objektívnosti v príspevku „P.“ odvysielanom v programe „N.“ dňa 27.6.2007 a súčasne bola kancelárii Rady uložená povinnosť na ďalší zákonný postup; listom zo dňa 11.10.2007 žalovaný oznámil žalobcovi, že začal voči nemu správne konanie pod č. 364-Pg/O-4417/2007 vo veci možného porušenia § 16 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii v súvislosti s možným nezabezpečením neustrannosti a objektívnosti v príspevku „P.“ odvysielanom v programe „N.“ dňa 27.6.2007 cca o 19.30 hod, ktorým listom bol žalobca súčasne vyzvaný, aby k správne konaniu zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy v súlade s § 32 ods. 2, 3 v spojení s § 33 ods. 1 a § 34 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) v určenej lehote a zároveň poučený o tom, že má právo podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku nazeráť do spisov, robiť si z neho odpisy, výpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní, alebo dostať informáciu zo spisov, žalobca bol ďalej oboznámený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, žalovaný môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku; žalobca na výzvy nereagoval a žalovanému stanovisko nezaslal, rovnako nenavrhol žiadne dôkazy; žalovaný na zasadnutí dňa 4.12.2007 prijal napadnuté rozhodnutie.

Krajský súd ďalej zistil, že žalobca v žalobe namietal nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia z dôvodu, že žalovaný v správnom konaní porušil svojím postupom viaceré základné pravidlá správneho konania ustanovené v správnom poriadku.

Podľa názoru krajského súdu námietky vznesené žalobcom v žalobe boli nedôvodné. Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný svojím postupom porušil základné pravidlá správneho poriadku najmä § 3 ods. 2, zásadu súčinnosti, mal za to, že žalobca bol dostatočne oboznámený s predmetom konania v rámci oznámenia o začatí správneho konania, oznámené mu žalovaným dňa 17.9.2007, v ktorom nepovažoval za účelné a hospodárne presne špecifikovať, ktorou časťou odvysielaného programu bol porušený zákon. Stotožnil sa so stanoviskom žalovaného, že pri vyhodnocovaní prípadného porušenia § 16 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii skúmal celkové spracovanie príspevku, z ktorých dôvodov nie je možné jednotlivé scény hodnotiť izolovane, ale v kontexte celého obsahu príspevku. Konštatoval, že žalobca (zrejme žalovaný) dostatočne v oznámení o začatí správneho konania špecifikoval predmet správneho konania, ktorým sa predpokladalo, že došlo k porušeniu zákona o vysielaní a retransmisii. Mal za to, že k porušeniu § 16 písm. b/ tohto zákona došlo celým príspevkom nie jednotlivými konkrétnymi vetami účinkujúcich, s poukazom na to, že už v samotnom oznámení o začatí správneho konania bolo uvedené, že k porušeniu zákonného ustanovenia došlo v súvislosti s možným nezabezpečením neustrannosti a objektívnosti v príspevku „P.“ odvysielanom v programe „N.“ dňa 27.6.2007 o cca 19.30 hod., ktorým spôsobom bolo dostatočne vymedzené, ktorou časťou programovej štruktúry je predpoklad, že došlo k porušeniu zákona o vysielaní a retransmisii a ktorá časť programovej služby bude predmetom začatého správneho konania.

Krajský súd poukázal na to, že pokiaľ žalobca namietal porušenie § 33 ods. 2 správneho poriadku, že mu nebola poskytnutá možnosť sa vyjadriť k podkladom zadovážených žalovaným, že zasadnutie žalovaného, konaného dňa 9.10.2007, na ktorom bola uložená povinnosť kancelárii ako výkonnému a personálnemu orgánu zabezpečiť

podklady a dôkazy pre rozhodnutie vo veci v zmysle štandardného postupu, sa uskutočnilo pred oznámením žalobcovi o začatí správneho konania. Konštatoval, že žalobca v oznámení o začatí správneho konania bol dostatočným spôsobom poučený o svojich právach a povinnostiach, ako aj, že žalobca, vychádzajúc zo svojej praxe, mal si byť vedomý, že pri vyžiadaní si záznamu prepisu zo strany žalovaného, existuje dôvodný predpoklad začatia správneho konania a z toho dôvodu si mohol uchovať príslušný záznam zo sporného vysielania a súčasne, že príslušný záznam tvoril súčasť administratívneho spisu, do ktorého mal právo nazerať. Podľa názoru krajského súdu žalovaný nebol povinný oboznamovať žalobcu s daným prepisom z dôvodu, že ide o dôkaz, ktorý bol v podstate predložený samotným žalobcom.

Krajský súd neprihliadol ani na námietku žalobcu, týkajúcu sa sťažnosti. Stotožnil sa s tvrdením žalovaného, že konanie nebolo začaté na základe sťažnosti, avšak z úradnej moci po vykonaní monitoringu vysielania u žalobcu, a súčasne, že predmetná sťažnosť sa nevzťahovala na dané správne konanie a žalovaný nie je povinný oznamovať skutočnosti týkajúce sa sťažnosti, pokiaľ nejde o postup podľa zákona č. 211/2000 Z.z.

Krajský súd po preskúmaní námietok v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného netrpí žiadnymi vadami, a preto je potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť v zmysle § 250j ods. 1 O.s.p.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobcovi z dôvodu, že bol v konaní neúspešný, náhradu trov tohto konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa stotožnil s dôvodmi uvedenými vo vyjadrení žalovaného. S právnym názorom súdu prvého stupňa vysloveným v napadnutom rozsudku nesúhlasil. Preskúmané rozhodnutie žalovaného považoval za vecne aj právne nesprávne. Trval na tom, že v danom prípade žalovaný postupoval v správnom konaní v rozpore so zásadou súčinnosti správneho orgánu s účastníkmi konania a inými osobami v zmysle § 3 ods. 2 správneho poriadku. Uviedol, že je podstatné odlišovať dodržanie povinnosti poučiť účastníka správneho konania o jeho právach od plnenia povinnosti správneho orgánu, najmä povinnosť predložiť účastníkovi správneho konania všetky podklady, ktoré správny orgán pri rozhodovaní zohľadňuje v súlade s § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 správneho poriadku. Opätovne vytýkal správne orgánu, že mu nepredložil vo veci žiadne podklady, na základe, ktorých rozhodol, pričom nejde len o predloženie predmetného záznamu z vysielania, ale aj ďalšie podklady, ktoré mal žalovaný k dispozícii a ktoré sú súčasťou administratívneho spisu. Poukázal na to, že zákonná povinnosť žalovaného ustanovená v § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 správneho poriadku nie je splnená okamihom zabezpečenia vedomosti účastníka konania o možnosti nahliadať do administratívneho spisu, ale až okamihom jeho priameho a skutočného oboznámenia o konkrétnych podkladoch pre rozhodnutie. Dôvodil, že splnenie existujúcej povinnosti žalovaného nemôže byť ponechané na vôľu účastníka konania, ale musí vychádzať z aktívneho konania žalovaného, a preto sa vyžaduje priame doručenie podkladov pre rozhodnutie účastníkovi konania. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 5Sž 24/2008-45 zo 17.3.2009 a 5Sž 11/2008-37 zo 17.3.2009. Súčasne poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedených rozhodnutiach vychádzal okrem iného, a teda najmä z § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 správneho poriadku, aj zo Zásady č. 6 Odporúčania rady ministrov o správnych sankciách zo dňa 13.2.1001 (zrejme 2001), podľa ktorej vo vzťahu ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať zásadu, že osoba, prípadne jej zástupca má byť informovaná o povahe dôkazov proti nej a má dostať možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá) pred tým, ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie.

Žalovaný navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť. Nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. § 246c O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c v spojení s §§ 211 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu a súčasne jeho zrušenia a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím mu bola uložená sankcia za porušenie zákona o vysielaní a retransmisii, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný uložil žalobcovi sankciu za porušenie ust. § 16 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa § 4 ods. 1, 2, 3, 4 zákona o vysielaní a retransmisii v znení zákona účinného ku dňu 4.12.2007 poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania a retransmisie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania a retransmisie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods. 1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii (účinného ku dňu 4.12.2007) do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom a prevádzkovateľom retransmisie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 64 ods. 1, 3, 4, 5 zákona o vysielaní a retransmisii (účinného ku dňu 4.12.2007) za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi 7) rada ukladá tieto sankcie:

a) upozornenie na porušenie zákona,

- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená.

Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila.

Proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c) až e) možno podať opravný prostriedok na najvyšší súd do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady; (§ 250l až 250s Občianskeho súdneho poriadku); podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c) nemá odkladný účinok.

Podľa § 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1, 2 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhnúť dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Odvolačný súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, z ktorých dôvodov sa postupom a následne rozhodnutím dopustil takej vady konania, majúcej za následok nezákonnosť jeho

rozhodnutia. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa nepostupoval v súlade so zákonom, pokiaľ žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, **či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia** (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Povinnosťou súdu v preskúmovacom konaní je posudzovať zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, predmetom ktorého je uloženie administratívnej sankcie, súčasne aj v zmysle zásady č. 6 Odporúčania Výboru ministrov č. (91)1 o správnych sankciách zo dňa 13.2.1991, podľa ktorej vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať aj nasledovné zásady: každá osoba, ktorá čelí správnej sankcii má byť informovaná o obvinení proti nej, mal by jej byť daný dostatočný čas na prípravu prípadu, s tým, že do úvahy sa vezme zložitosť veci ako aj tvrdosť sankcie, ktorá by mohla byť uložená, **osoba, prípadne jej zástupca, má byť informovaná o povahe dôkazov proti nej, má dostať možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá) predtým ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie**, správny akt, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody, na ktorých sa zakladá.

Odvolaací súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že žalovaný preskúmaným rozhodnutím zo dňa 4.12.2007 č. RL/117/2007 v správnom konaní č. 364-PgO/O-4417/2007 uložil žalobcovi podľa § 64 ods. 1, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii sankciu – upozornenie na porušenie zákona, za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 písm. b/ tohto zákona, ktorého porušenia sa žalobca dopustil tým, že v spravodajskom programe „N.“ dňa 27.6.2007 cca o 19.30 odvysielal príspevok „P.“, v ktorom nezabezpečil objektívnosť a nestrannosť; žalovaný na základe sťažnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky zo dňa 2.8.2007 na program „N.“, ktorý odvysielala televízia J. dňa 28.6.2007, zaevidovanej pod č. 3503/126-2007 a týkajúcej sa príspevku „P.“, začal správne konanie voči žalobcovi pod č. 364-PgO/O-4417/2007 vo veci možného porušenia § 16 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii v súvislosti s možným nezabezpečením nestrannosti a objektívnosti v príspevku „P.“ odvysielanom v programe „N.“ dňa 27.6.2007 cca o 19.30 hod; začatie správneho konania bolo žalobcovi oznámené listom zo dňa 11.10.2007 s výzvou na vyjadrenie a navrhnutie dôkazov ako aj s poučením o následkoch, keď sa k veci nevyjadrí a nenavrhne žiadne dôkazy; žalobca na výzvu nereagoval a žalovanému stanovisko nezaslal, rovnako nenavrhol žiadne dôkazy; žalovaný na zasadnutí dňa 4.12.2007 prijal napadnuté rozhodnutie.

Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že žalovaný mal preukázané, že žalobca dňa 27.6.2007 odvysielal v programe „N.“ príspevok „P.“, ktorého prepis v rozhodnutí citoval. Vyjadrenia moderátora a redaktora uvedené v predmetnom príspevku považoval za problematické z dôvodu, že v rámci predmetného príspevku neodznalo zo strany majiteľa dotknutej spoločnosti, príp. inej kompetentnej osoby vyjadrenie, ktoré by

v akomkoľvek smere potvrdzovalo, či odôvodňovalo tvrdenia moderátora a redaktora, že spoločnosť je na „pokraj krachu“, príp. že takýto zásah je „likvidačný“. Žalovaný mal za to, že aj napriek skutočnosti, že takýto zásah bol nepochybne spôsobilý privodiť spoločnosti ujmu, takéto formulované vyjadrenia sú subjektívnymi, ktoré v kontexte obsahu príspevku vyznievajú máľúco. Žalovaný ako nepodložené a subjektívne hodnotil tiež vyjadrenie moderátora v úvode príspevku, v ktorom v nadväznosti na informáciu, že polícia zhabala firme servery a dostala ju na pokraj krachu uviedol že „Firma s tým nemá nič spoločné“ a súčasne za subjektívne a nepodložené považoval taktiež vyjadrenie redaktora, že „Celá kauza pokračuje napriek tomu, že je otázne, či došlo k heknutiu Národného bezpečnostného úradu, keďže hekeri použili heslo nbusr 123“, čo zvýrazňovalo aj tričko s nápisom „nbusr 123“, ktoré mal redaktor v tom okamihu oblečené. Konštatoval, že napriek skutočnosti, že v rámci príspevku bol priestor na vyjadrenie poskytnutý obom názorovým stranám predmetného sporu, takto koncipovaný príspevok vyznieval celkovo jednostranne, v tomto prípade v neprospech polície. Žalovaný dospel k záveru, že v príspevku neboli naplnené kritériá objektívnosti a nestrannosti v zmysle zákona o vysielaní a retransmisii a odvysielaní príspevku žalobca naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 16 písm. b/ tohto zákona. Poukázal na to, že zásada objektívnej zodpovednosti u právnických osôb za správne delikty platí aj v prípade zákona o vysielaní a retransmisii ako aj správneho poriadku, ktoré nevyžadujú pri preukázaní, či došlo k správne deliktu, dokazovať zavinenie, podstatné je iba to, či k porušeniu objektívne došlo, alebo nie, s tým, že ani jeden z uvedených zákonov neobsahuje tzv. liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt, ako aj že okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Treba súhlasiť s konštatovaním žalovaného, že zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

Odvolačí súd taktiež zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a preto povinnosťou žalovaného správneho orgánu bolo v predmetnom konaní postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania – žalobcom. Inštitút súčinnosti je ustanovený na viacerých miestach správneho poriadku (§ 3 ods. 2, § 33 ods. 2, § 56) a vyjadruje vzájomnú jednotu práv a povinností. Účastník správneho konania má nielen právo navrhovať dôkazy, ale na potvrdenie správnosti svojho tvrdenia má súčasne aj povinnosť dôkazy správne orgánu predkladať, nesplnenie tejto povinnosti má za následok neunesenie jeho dôkaznej povinnosti podmieňujúcej výsledok konania. Nesplnenie si tejto povinnosti však nezabavuje správny orgán zistiť vo veci skutočný stav, keďže túto povinnosť správne orgánu ukladá zákonodarec v ustanovení § 32 ods. 1 správneho poriadku. Správny orgán zabezpečuje zisťovanie skutkových okolností z úradnej povinnosti a postupuje v súlade so správnym poriadkom, aj keď účastník správneho orgánu je nečinný a správne orgánu nenavrhuje alebo nepredkladá žiadne dôkazy a k veci samej sa žiadnym spôsobom nevyjadruje. Treba však rozlišovať od práva účastníka na vyjadrenie sa k začatiu správneho konania, ako aj jeho práva na predkladanie alebo navrhovanie dôkazov, od jeho práva vyjadriť sa k podkladom

alebo dôkazom zabezpečeným v konaní správnym orgánom, ktoré sú podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu vo veci samej, ktoré právo účastníkovi správneho konania zákonodarca ustanovil v § 33 správneho poriadku. Účastník má právo vyjadrovať sa k podkladom v ktoromkoľvek štádiu konania. Môže sa vyjadriť k jednotlivým dôkazom i k celkovému spôsobu prípravy podkladov, môže sa vyjadriť k otázkam skutkovým i právnym. Zmyslom takto široko koncipovaného oprávnenia je predísť neskorším možným námietkam účastníka, ktoré by mohli viesť k prietahom v konaní alebo iným komplikáciám.

Z uvedených dôvodov povinnosťou správneho orgánu je umožniť účastníkovi, aby sa pred vydaním rozhodnutia oboznámil s dôkazmi ako aj so všetkými podkladmi, ktoré sú podkladom pre rozhodnutie vo veci, a za tým účelom oznámiť účastníkovi, že má možnosť sa vyjadriť pred vydaním rozhodnutia. Správny orgán v konaní môže pokračovať a teda vydať rozhodnutie, ak účastník sa svojho práva na vyjadrenie výslovne vzdá, alebo ostane nečinný. Pokiaľ správny orgán vydal rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby umožnil účastníkovi vyjadriť sa pred rozhodnutím, ide o procesné pochybenie správneho orgánu a teda o takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Posúdenie súdu v preskúmvacom konaní, či takéto procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou, ktorá spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, je individuálne a je podmienené konkrétnymi okolnosťami toho ktorého prípadu. Posúdenie takéhoto procesného pochybenia správneho orgánu v administratívnom konaní, predmetom ktorého je administratívne trestanie, je však povinnosťou súdu aj v zmysle zásady č. 6 Odporúčania Výboru ministrov č. (91)1 o správnych sankciách zo dňa 13.2.1991, podľa ktorej vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať aj zásady v nej uvedené, ktoré vo vzťahu k správne poriadku sú prísnejšie pokiaľ ide o postup trestajúceho správneho orgánu a obvinenému účastníkovi správneho konania zaručujú práva na obranu vo väčšom rozsahu.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd mal preukázať, že žalovaný síce žalobcovi oznámil začatie správneho orgánu a správne ho aj vyzval na vyjadrenie sa k veci a na navrhnutie alebo predloženie dôkazov s poučením o jeho procesných právach, avšak neumožnil mu, aby sa pred vydaním rozhodnutia vo veci samej vyjadril k jeho podkladom, ako aj k spôsobu ich zistenia, resp. z administratívneho spisu táto skutočnosť nevyplýva.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán postupoval v správnom konaní v rozpore s právnou normou ustanovenou v § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 správneho poriadku, keďže neumožnil, aby sa žalobca mohol pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Uvedené procesné pochybenie považuje odvolací súd za takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a preto dospel k záveru, že preskúmvané rozhodnutie žalovaného je potrebné podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov odvolací súd preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu odvolacích dôvodov namietaných žalobcom v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol, nerozhodol vo veci v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že preskúmvané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd žalobcovi priznal náhradu trov konania v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2 a s § 250k ods. 1, pretože bol v tomto konaní úspešný. Priznal mu náhradu trov konania, ktoré mu v tomto konaní vznikli zaplatením súdneho poplatku

za žalobu v sume 66,38 € a právnym zastúpením za úkony právnej služby tak, ako si ich uplatnil v odvolaní, keďže v žalobe si náhradu trov konania neuplatnil, a teda priznal mu len náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli v odvolacom konaní, podaním odvolania (120,23 €+7,21 €), teda v celosti priznal žalobcovi náhradu trov konania v sume 193,82 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 16. júna 2010

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth